



**4. szám.**  
Januar 26-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.  
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—  
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál.  
Kiadóhivatal : Pest, barátok-tere 7-ik szám.

**XVIII. kötet**

## Egy hét története.

Hétfő.

„Nem méltóztatott hallani :  
Távirtak-e Bécsből hozzánk ?  
„Van a dologban valami,  
Felszabadul szegény hazánk.“

Kedd.

„Ugyan kérem ! nem hallott a  
Magyar minisztériumról ?  
„De sőt, Hirnyög maga mondta,  
Hogy egy távirat erről szól.“

Szerda.

„Megálljon csak ! hova megyen ?  
Olvasta az *estilapot* ?  
„Sietnem kell. Megvan minden,  
Éljen Beust ! *mindent megadott.*“

Csütörtök.

„Jó estét pajtás ! olvastad :  
Kik *lettek* a miniszterek ?  
„S te kérdezed, mit olvashat,  
Sőt *tud* is már minden gyerek.“

Péntek.

„Még is *elértük* hát végre,  
Im ánkat meghallá az ég,  
Hogy a miniszteri székre  
*Szabad magyar* választassék.“

Szombat.

„*Itt van* Beust, *itt van* Belcredi,  
*Holnap* jó a fejedelem,  
Most tisztelgünk *nagyban* néki,  
Az *üléské* is elmegyen.“

Vasárnap.

Hangzik a dal, zeng az ének,  
Tombolnak ifjak és vének,  
Ugyis *régen* nem volt mire —  
Iszunk a medve bőrre.

Tombolnak ifjak és vének,  
Han zik a dal, zeng az ének ;  
De a vége mégis így szól :  
Hogy is volt csak ? ... *Papirosból* ...

**A kortes.**

## Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Teli van levegő ig hivatalal, míg ugyan nem esik, de már hivatalterhes felhők olyan alant járnak, hogy csak laba log csepeknek, csak egy vilamlas, menydörgis kel onan felytül-ről, is szakadnyi fogja zapor, s a kit akor uzzan talál, csizmaján kigyűn, úgy csurog nyakába hivatal.

Most már nem izs azal köszöntünk egymast, mint maskor szoktunk: „hogy vagysz?“ „hova migysz?“ hanem mondunk egymásnak, mikor találkozzunk: „hat te *mi* vagy? hat te *mit* valalsz?“ — In magam riszemről míg nem tudok, hogy mit valalom? Nem elhatároztam magamat. Főispány legyen-e fizetis nélkül, vagy viczispány rafizetisel? Legjobban szeretnim pensionatus cancelar lenyi; az igen jó hivatal.

Hogy minisztereket megkapjuk, anyi már, mint a bizonyos; hanem hogy miniszterek hogyan megkapnak minket? ez az, a mit míg nem tudom. Mert lesz belügyminiszter, az igaz; de hat ha varmegyehazába nem beeresztenek ütet? mert ot paranesol administrator, a ki nagy ur; lesz igazságügyminiszter; de mi lesz belüle, ha királyi kuriába be nem eresztenek ütet? mert vannak ot nagysagozs urak, igazságügyminiszter in spe pedig csak tekintedezs ur; — lesz hadügyminiszter izs, de mi esnyalya, ha kaszarnyába sehova be nem eresztenek ütet generalizs urak? — lesz cultusminiszter izs, de mit teheti, ha se templomba, se kaptalanba, se iskolába be nem eresztenek ütet nagy pap urak? — od lehet közlekedisi miniszter izs, de az izs gyalog járhat, ha vasut, gőzhajo direkeziok nem felvesznek ütet locomotivumaikra, mert azok vagynak Magyarországon, de laknak Bicsben. Is vigtíre mi esnyalya pinzügyministerünk, ha

majd minden rendeletit Budan szikelő fiinaczdirector Marcher megbefundolya, is elmarasztal ütet stemplimulasztas haromszoros büntetisiben? mert az am olyan ember! Hja bizom, tessik elhinyi, sokat nem tuggyuk mig, a mit már rigen tuggyuk. Hanem azir in varok minden jot, Pesti Naplo is azt tanacsol; hanem a nagy varakozasban már tyukszem nöte ujainnak bötykeik, mivelhogy kintelen vagyok egisz nap tarokkoznyi, s kartya megütögetisekor olyan keminyen odaütögetünk asztalhoz ujaink bötykeit, hogy tyukszem rajta tamad.

Hat a „egy képviselő jegyzeteit“ teetzte olvasnyi tekintedezs barátom uram? Capitalizs gorombasag, akarki irta. Becsülök ütet. Legutoso napokban már megijetem, hogy megind kibikülnek tigrisek Deakpartiakal, is akor baj lesz, mert akor azoknak is kel valamit adnyi, s anyival keveseb masnak megmarad; de ez a pamphletum megint helyre hozta mindent; ez most úgy lepszkol tigriseket, is úgy öszeveszekiti benünket egymasal szipen, hogy tigrisek nem fogjak felink közelitenyi, mikor hivatalosztogatas lesz. Is ekipen triplex libelli vos est.

Hanem azt már csak míg izs aprehendalok, hogy Kisfaludy tarsasag mostani valasztasok alkalmasagaval nem megemlikezte rolam; pedig in izs csak megirdemletem volna, hogy „külső“ tagnak megvalaszának, a miért olyan szorgalmatosan leforditok magyar irodalmat sarozsvarmegyei magyar nyelvre. Vigasztalja nekem csak az az öntudat, hogy Kisfaludy tarsasagi tagsagi hivatalal nem járja fizetis.

De már bezarok leveletem, mert posta it hagy, s azon míg magyar közlekedisi miniszter se segiti.

alazatos szolgaja

**Tallérossy Zebulon.**

## Egy bécsi lap levelezőjétől.

Szerkesztő ur!

Sietek önnel közleni Kivonatokat „egy képviselő naplójegyzeteiből,“ mely itt nagy feltűnést okoz.

1. Madarász csak harsogni tud, Patay hangja reeseg, Bobory beszéde szakgatott, Szilády Ároné zúg, Ghyeczy Kálmán szava reszketős, Tisza Kálmáné monoton, Csiky Sándoré

kápláros, Besze János csak kiabál, de a ki igen szép, meleg, *csengő hangon* tartott szónoklatokat akar hallani, a mik a *tárgy érdeméhez* szólnak, az iparkodjék bejutni, mikor *Szász Károly* beszél. Sajnos, hogy e jeles szónokunk olyan ritkán részesit bennünket e szerencsében.

2. Deák Feri, az igaz, meglehetősen okos ember, Kemény Zsigó is megjárja politikusnak,

Andrássy Gyuli is sok jártasságot tanusít; Eöt-vös Pepi is bir szép ismeretekkel, s Csengery Tóni igen szorgalmatos ember, kiről azt mondhatnók, hogy maga többet dolgozik, mint az egész országgyűlés, ha ott nem volna *Szász Károly*, a ki egymaga többet tud, és többet dolgozik, mint Csengery „és“ az egész országgyűlés.

3. Vannak itt az országgyűlésen olyan roszindulatu emberek, a kik mindig azon törekeshnek, hogy a pártokat kibékítsék egymással, a mi nagy veszedelem volna (a centralistákra nézve) s Deák, a milyen gyöngye és inga-tag ember, könnyen rá hagyná magát vetetni nemcsak arra, hogy a tigrisekkel egyetértve készítsen feliratot, de még arra is, hogy a tigrisek, kik híres tarokkisták, magában a Deák körben megcontrázhassák a deákisták pagát ultimóit, és elűthessék a királyait; ha szerencsére nem volnának a jobb oldalon oly szilárd meggyőződésű férfiak, mint *Szász Károly*, kik az ily egyesülési törekvéseket csirájában elfojtásák, s ha mégis véletlenül valami egyetértés találna létrejönni a pártok között, azokat egy legjobbkor történt tapintatteljes föllépéssel ismét egymásba veszítsék.

4. Hát még az a híres fáklás zene, a mit a tigrisek adtak maguknak, arról tud még csak hiteles adatokat közölni az „egy képviselő.“ (Hogy nem akadtam én ezekre!) A fáklás zenéhez való költségeket muszka emissariusok fizették meg előre, mert a fiatalságnak magának nincs arra való pénze. Aztán nem is voltak ottan fiatalok, hanem arra az estére külvárosi proletáriusok voltak felöltöztetve juristáknak; tudva van, hogy Bismark varratta még a budáikat is. Egész hitelességgel tudja a szerző, hogy a muzsikáló cigányokat csak halálos fenyegetéssel lehetett rávenni, hogy a tisztelgésnél hegedüljenek. Aztán az egész dictiózás alig tartott három perczig. Bezzeg milyen egészen más volt az a fáklás zene, a mit *Szász Károly* kapott, mikor Szabadszálláson megválasztották!

Ugyan ki lehet e jeles mű szerzője? Senki sem bírja kitalálni. Ha megtudhatnám, mindjárt engagiroznám, hogy szolgáltatson „nekem is“ ilyen élethű adatokat a magyar országgyűlésről, az ön lapja számára.

*Servatius Lügewakker.*

## Egy jurátus levele atyjához.

Megigérted kedves papa,  
Hogy ha végzem majd valaha  
A studium generalet,  
Kapkod egy szép equipaget.

Corpus juris, tripartitum,  
Jus privatum, jus publikum,  
Approbata, compilata,  
Egész lelkem általjárta.

Törődtem jus gentiummal,  
Végre egész triumphussal  
Végeztem a — generálot,  
S még sem kapok equipaget.

— Jól emlékszem — most egy éve,  
A sok fiui kérésre,  
Eléraktál szánat, hámot,  
Cséngő-bongó sok szerszámot.

Felültettél a szánkóra:  
„Hajts fiam, hajts! csapj a lóra.“

Igy tréfálkoztál gúnyoson,  
— Hisz' nem volt lovam, s ostorom.

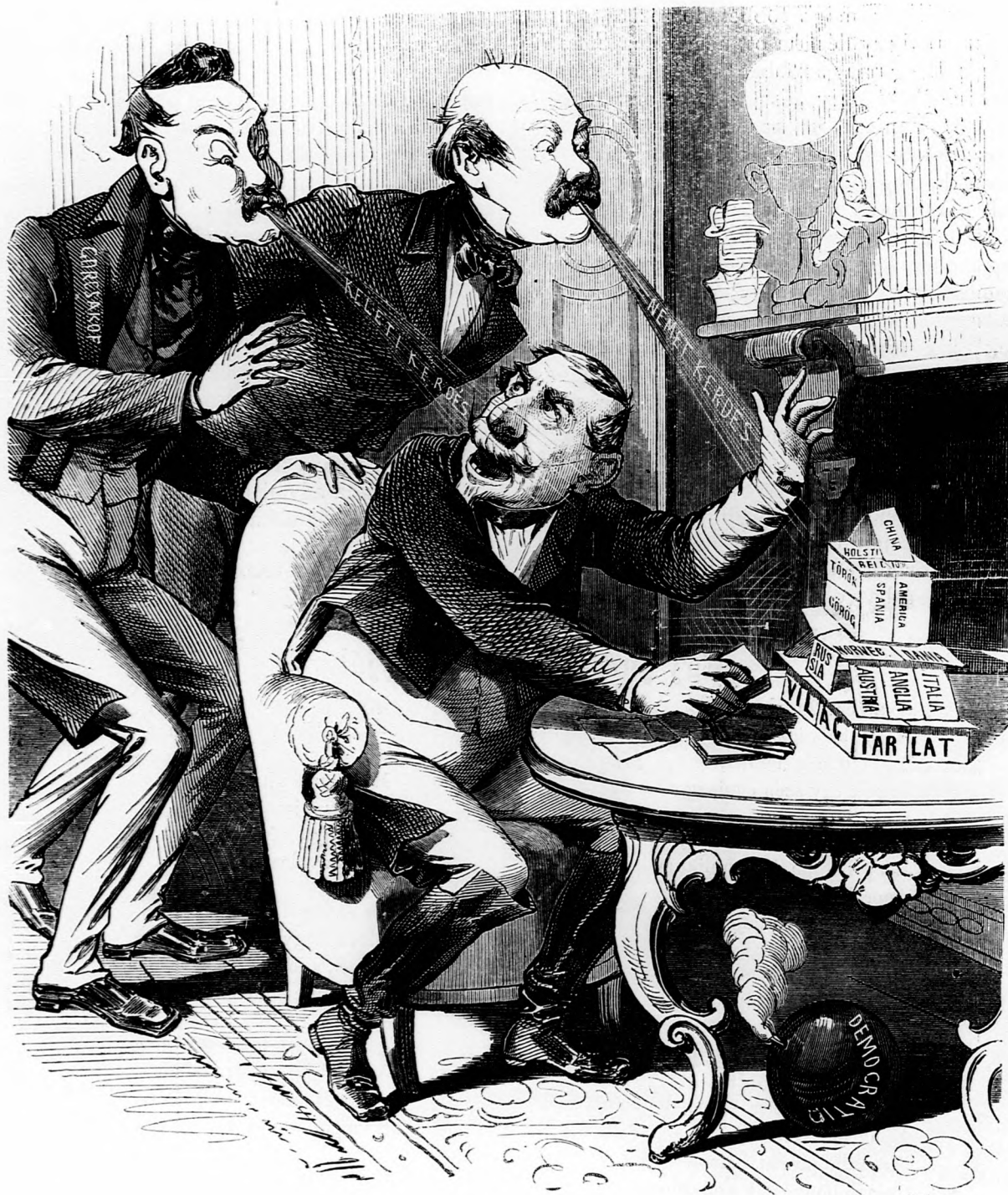
Más rosz fiu haragjába',  
Ki már a just absolválta,  
Törvényes részét hirtelen  
Petálta volna hevesen.

De én atyai szavadba'  
Bizva, hogy majd a tavaszra  
Ostort, s lovat is adsz nekem,  
Munkám csendesesen végeztem.

Elmult a tél, jött a tavasz,  
Villámival a nyár szaladt,  
Sáppadt öszünk is elhaladt,  
S megint vagyunk a hó alatt.

S a sok ígéretre végre,  
Ott vagyok, hol most egy éve.  
A szó röpül, idő szalad,  
S nekem a studium marad.

# A kártyaház.



„Ugyan ne izéljetez már, maradjatok egy kicsit veszteg! Hadd épitem fel ezt a kártyaházat. Ne szuszogjatok! mert mindjárt összedől. No még csak két kártya kell, aztán mindjárt meglesz az épület koronázva. Rá ne fújjanak, mert megharagszom!”

## Miért is nem vagyok én az a platéros! ?

(Vége.)

Ki is fejeztem bámulatomat e fisophologiai és filologiai tökéletességen, hanem mindazáltal kértem, hogy miután mindezek daczára én még sem vagyok az a kérdésben levő Fürtös Ker. János platéros —

— Platéros? — kérdé ő — hát ennek nevére szól a czédula?

— Igenis. Ebből is láthatja ön, hogy nem én vagyok a kérdésben forgó áldozat.

Platéros! Be kellett vallania uraságodnak, hogy

mert ha platéros, ezüst ölö lennék, — de ha csak bankó ölö lennék is — bizonynyal rég megfizettem volna adómat!

— Az adóhivatalnok — úgy látszik — helyes fogalmakkal birt a poétákról, mert ezen szavamra homlokára ütött, s azt mondá:

— Igaza van kegyednek, ön nem platéros.

— Valahára tisztában vagyunk! Hát már most föl vagyok mentve a katona-execucziótól?

— Ön igen, de Fürtös platéros nincs fölmentve.

— Mit tartozik az én reám?



ekként minden fennforoghatott tévedést kimagyarázunk, és az eddigiekből azt kell következtetni, hogy némi tévedések fennforgásával ugyan, de mégis Kürtös urnak kell lennie a kérdéses Fürtös urnak, s már most csak a platéros elnevezés deritheti fel végképen a dolgot. Platéros uraságod?

— Bocsánatot kérek, én költő vagyok, hanem egyuttal kérdeni bátorkodom: mi az a platéros?

— Hát nem tudja?

— Nem én!

— Hát platéros másképp ezüstölő.

Ezüst ölö!?! Gondolja meg kegyed uram ezt: nekem csakugyan Kürtösnek a poétának kellennem,

— Nagyon tartozik, uram. Én privative meggyőződtem ugyan, vagy legalább mindenesetre himnem kell, hogy ön nem Fürtös platéros, de hivatalos tudomásul ezt nem vehetem. Ön ebbeli igazolásának rendszeres utja van, mely más hivatali osztályba tartozik, s míg ez osztály bizonyítványát megszerzi ön, addig Fürtös platéros nevére, miután már elrendeltetett, érvényben is tartatik a katonai végrehajtás, mit ön az igazolásig viselni, vagy naponkint minden katona után fejenkint 30 krt fizetni tartozik.

— Hisz ez szörnyűség!

— Ön téved, ez hivatalos Vorschrift. Azonban —

fizesse ki Fürtös platéros 12 frt adóját, azzal egyszerre végét vetheti a dolognak.

— Miért fizetném meg más adóját? A már mégis nagyon furcsa dolog lenne!

— Pedig nincs más mód megmenekednie az alkalmatlanságtól.

Gondolkodóba estem. Rösteltem már a katonák mindennapi alkalmatlankodását.

— Nem lehetne alkudni? — kértem némi tündés után.

— Hogy-hogy?

— Ha a 12 frtnak csak egy harmadát fizetném meg?

Most meg a hivatalnok esett gondolkodóba.

vagyok Fürtös Ker. János. Azt hiszem a 4 frt egyszeri lefizetése által egyszer mindenkorra megmenekedtem minden bajtól.

Alig mulik el azonban két hónap békességben, megint talállok lakásomon czédulát, melyben felszólítatik az adóhivatal részéről Fürtös Ker. János, hogy fizesse meg a még hátralék 8 frtot.

De már ez rettenetesen borzasztó sok!

Futok a városházához azon t. hivatalnok urhoz, kivel multkor megismerkedtem.

Megszánván állapotomat, maga jött velem a többi hivatali osztályokba, hogy utána járjon a tévedés eredetének, melyből ez az egész bonyodalom keletkezett.



Utóbb is azt mondta, hogy tekintetbe vévén a sajtósági esetet, ajánlatom elfogadható.

Kifizettem a 4 frtot, s megkaptam az utalványt a katonai végrehajtás felfüggesztésére.

A hivatalnok megjegyezte, hogy Fürtös Ker. János platéroson kereshetem a 4 frtomat, mit helyette fizettem.

Ugyan hol keressem? Tudom is én, hol lakik? ki és mi?

Elmult megint vagy két hónap békességben. Persze, hogy én ez idő alatt feléje se mentem az adóhivatalnak, hogy a hivatalos uton vorschiftmässig szerezzek bizonyítványt arról, miszerint én csakugyan nem

Förlütöttek hat-hét esztendő előtti roppant könyveket, melyekbe be van írva az egész város neve, kikérdeztek: ebben meg ebben az esztendőben hol laktam, s így nyomról-nyomra menve, egyszer csak végre hivatalosan rájöttek, hogy nem én vagyok Fürtös Ker. János platéros, s nem is tartozom fizetni annak a 12 frt adóját.

No hála isten, csakhogy hát nem én vagyok az a platéros!

No — nem soká kellett nyugodnom.

Miközben ama roppant könyvekből kisütöttek, hogy nem én vagyok Fürtös Ker. János platéros, aközben egyszerismind azt is konstatozták, hogy én Kür-

tős Kal. József sohasem fizettem adót, s e szerint a magam kontójára netto 29 frt 48 kr. adóval tartozom.

Tiszteelt olvasóközönség! Történetem e szomorú fordulópontjára érvén, elbeszélésemmel, azt hiszem kis méltánylásra talál elérzékenyülésem, s bizonynyal nem alaptalanul várhatom minden méltányos kebeltől, hogy megmagyarázható fájdalom sulyát fontolóra vevén, mentessem föl annak további folytatásától, s csupán azon visszatérhetetlen fölsohajtásban öntessem ki visszafaftott fájdalom elnyomhatlan kitörését:

— Oh! miért is nem vagyok én az a platéros!?

*Kürtös Kal. József.*

### Egy széphez.

Fürtidben elbódító éj,  
Arczodon rózsával a téj;  
Hevitő sugarak kelnek  
Kék egén szelid szemednek;  
Piros ajkad megnyílása:  
A boldogság hajnalának  
Hasadása.

S ha szavaid, e hajnalnak  
Madárdalai, hangzanak:  
Füle nő még a szívnek is,  
Szív dobog még a fülben is!  
S hogy még sem lett belöled meny!  
Pedig a mint leirtalak,  
Te vagy a menny!

Menny vagy; ez az ok, te szép nő!  
Könnyen bejut a zörgető;  
S nem is rögs annak az ut,  
Ki zörgetni, s csörgetni tud;  
S a mihez soknak van jussa,  
Egyes azt kizárón soha  
Nem birhatja!

*Füz Ág.*

### Adomák.

A székely huszárkáplár szabadsággal ment haza felé, és Kolozsvártt betekintett az egyik Collegiumba, ha valjon nem segitené-e valamivel utjában a székely ifjuság?

Miután étellel, itallal jól ellátták, megköszönte szépen, mondván, hogy már egy csepp hiba sínes, csak dohánya lenne az utra.

Az egyik nem rég érkezett diák azonnal a mar-

kába nyom két esomó szüz dohányt, oly utasítással, hogy gombolja szépen a mentéje alá.

„Köszönöm szépen — volt rá a felelet — rám kell bízni!“ Ezzel hóna alá csapta, és ment végig a közép-utczán.

Arra vitte a véletlen, vagy az orra a financzot, meglátja a tiltott portékát, mohó vágygyal ugrik a vitéz káplár mellé és hozzá kap a dohányhoz, mire ilyen párbeszéd kerekedett közöttök:

„Mi kell?“

„Ez a dohány! ez magyar dohány!“

„Az hát!“

„Tudja-e, hogy ilyet nem szabad pipázni? — és azzal rángatja a dohányt.

„Elpusztulj innen — azt mondja erre a székely huszár — mert ugy teremtelek a földhöz, hogy mikor az arkangyalok az utolsó ítélet napján megfűjják a trombitákat, így fohászokdol: „Uram, nem kelhetek fel, mert ideragadtam!“ — és diadallal vitte odább a megmentett magyar dohányt.

Szabadsággal ment haza Königrätz után a székely katona. Kolozsvárott körül fogja a kíváncsi fiatal-ság, és sok kérdezősködés után kisütik, hogy sebet is kapott vitézünk a lábán, még pedig hátulról.

Feddőleg mondja az egyik: „ejnye vitéz uram! az már csak még sem illik ám, hogy a magyar katonának hátul legyen sebe! Hogy is történhetett ez?“

„Be elmaradtak ke'etek a világtól — válaszol hirtelen a hős — hát még azt se tudják, hogy a poroszok hátul töltő puskákkal lövöldöztek!“

### B u e s ú.

(1860.)

Eredj haza kopott faludba,  
És húzd meg ott magad a sutba',  
Ápolgasd kertednek virágít,  
Ugyszintén udvarod libáit.

S ha majd virágaid kinyílnak,  
Küldj bokkrétát deli Kamillnak,  
Vagy ha már új imádód lenne:  
Küldj annak egyet... csak nekem ne.

De ha valamit tettem érted,  
És te eszeddel azt fölérted,  
S hogy kárba ne veszszen az ének:  
Küldj egy pár libát pecsenyének.

*K—l. J—s.*

## Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



ORÁCULUM. Hogy lehet az: „immár fagy!” és mégis „mindig ott vagyunk, hogy „majd ha fagy!”?

— — Már meg a finanszminiszter is leköszönt. (Hát aztán ki lépett helyébe?) Becke ur, de nem valami magyar Beke, hanem német Becke. (Micsoda? a péket tették meg finanszminiszternek? No iszen most lesznek még csak kicsinyek a zsemlyék!)

— — Gróf Cziráknak ama bizonyos papos beszédéért Kis Várda környékéről számos aláírásu bizalmi szavazatot küldtek. És pedig megjegyzendő, hogy nem papok az aláírottak. (Micsoda? Hát csak a kántorok, rektorok irták alá?)

— — Látod, pedig a politikai állhatatosságot én még az ellenkező nézetű férfiaknál is nagyra becsülöm, s oly férfiutól, a ki azt, a mi mindnyájunknak nem tetszik, mégis bátran kimondja, tisztelem adóját meg nem tagadhatom. E tekintetben gróf Cziráky oly következetes férfiú, hogy ámbátor helyzeténél fogva kényszerülve volt a feliratot maga személyesen felvinni, az ellen mégis minden alkalommal tiltakozni el nem mulasztá, és azt mondják, hogy midőn a felirattal Bécsbe menendő, a pesti irodaháznál a pénztárhoz járult, ott is így szólt: „kérek egy jegyet az első helyre Bécsig, hanem azért a III-ik és IV-ik Törvényczikkelyek előleges revisióját követelem.”

### Péter és Pál.

*Péter.* Hallja-e, Pál szomszéd! honvéd népfelkelésre kell mennünk!

*Pál.* Az bizony; no hanem csak szülő határainkat kell védelmeznünk, hogy be ne jöjjön az ellenség; — majd kiállunk a krumplicöldek végére, aztán csak szajgjon arra valami zsan...

*Péter.* Hohó! a kit keed most mondani akart, az is ott áll velünk, aztán nemcsak állunk, hanem megyünk is; úgy van megírva, ha az ellenség fut, akkor egynehány napi járásra kergetjük azt.

*Pál.* Ugyan ugy-e? — No hiszen ha úgy van megírva, hogy fut az ebingü, aztán nem lesz valami nagy dologidő, majd csak elbakdácsoljunk utána.

*Péter.* Már pedig dologidő lesz ott, mert nekünk kell azt az ellenséget hadakozással megfutamtítani.

*Pál.* Hadakozás! — nini szomszéd! — hát arról nincs abban az írásban valami, hogy ha nem fut el az ellenség, meddig tartozunk mi futni?

*Péter.* Hát mint a rendes katonák, a meddig kergetnek.

*Pál.* Az már nagy baj; — meg is talpaltatom a csizmáimat.

### A számüzött.

(Ballada a XIX-ik század gyutús napjaiból.)  
Koholta *Kis Öcscse.*

Ki mindenét veszté, kinek csak bújja van,  
Kit üldöz a végzet kemény ítélete,  
Jobb annak a halál; — mit használ élete?  
Ha oly szerencsétlen! ha oly boldogtalan!  
Nem úgy van-e? mondd meg te imádott hazám!  
— Hallgatja az Echó, s felel reá: „*az ám.*”

Hol egykor a bőség terített asztala  
Várt készen, és hátam megett czifra cseléd  
Szolgálva kísérte szemem tekintetét,  
Hejh! az a boldog hely: a földi menny vala!  
Vesztett paradicsom: kizárva óh! onnan!...  
— Hallgatja az Echó, s felel reá: „*honnan!*”

Az ősi birtokból, a mi nőmre esett,  
Együtt öröklöttük: — mivel férje vagyok;  
De jaj! ha ily sors ér titeket, gazdagok:  
A ház, s a sok jóból kizárt, elkergetett  
Az asszony, és ő lett az ur odahaza!  
— Hallgatja az Echó, s felel reá: „*az a!*”

Hol egy gyutús pisztoly?!.. tovább nem viselem  
E meggyaláztatást; de.. mégis... nem teszem,  
Ne fogja senki rám, hogy elment az eszem;  
Inkább magam megyek, kibékül tán velem;  
Leszek siket, vak, csak fogadjon vissza már!  
— Hallgatja az Echó, s morog reá: „*számár!*”

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

**Jókai Mór.**

(Lakása: Országhút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*